

Sygn. akt II W 168/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego z Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 kwietnia 2016 r.

w postępowaniu w stosunku do nieobecnych

sprawy:

F. Z., syna M. i A., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 26.01.2013 r. do 26.05.2014 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za IV kwartał 2012 r., I, II, III, IV kwartał 2013 r. oraz miesiące styczeń, luty, marzec i kwiecień 2014 r. w łącznej wysokości 13.203,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżonego F. Z. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 kks, i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata W. S. kwotę 738,00 zł (siedmiuset trzydziestu ośmiu złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego F. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 928,00 zł (dziewięciuset dwudziestu ośmiu złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 120,00 zł (stu dwudziestu złotych).

Sygn. akt II W 168/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

F. Z. w latach 2012, 2013 i 2014 prowadził jako osoba fizyczna działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G.. W ramach tej działalności F. Z. w okresie od dnia 26 stycznia 2013 r. do dnia 26 maja 2014 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych podatku od towarów i usług (...) za IV kwartał 2012 r., za I, II, III i IV kwartał 2013 r. oraz za miesiące styczeń, luty, marzec i kwiecień 2014 r. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za IV kwartał 2012 r. wynosiła 2.413,00 zł, za I kwartał 2013 r. wynosiła 2.517,00 zł, za II kwartał 2013 r. wynosiła 2.212,00 zł, za III kwartał 2013 r. wynosiła 2.163,00 zł, za IV kwartał 2013 r. wynosiła 1.895,00 zł, za styczeń 2014 r. wynosiła 651,00 zł, za luty 2014 r. wynosiła 537,00 zł, za marzec 2014 r. wynosiła 528,00 zł, zaś za kwiecień 2014 r. wynosiła 287,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób podatku wyniosła 13.203,00 zł. F. Z. własnoręcznie podpisywał deklaracje podatkowe VAT-7 złożone do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. za wymienione wyżej okresy, nie występował natomiast do tego (...) o odroczenie terminu płatności podatku, rozłożenie go na raty albo o umorzenie powstałych zaległości.

F. Z. należny podatek od towarów i usług za IV kwartał 2012 r. i za I kwartał 2013 r. uregulował w całości już po upływie terminów ustawowych do ich wpłacenia. I tak podatek za IV kwartał 2012 r. wpłacił w dniu 04 czerwca 2013 r., zaś podatek za I kwartał 2013 r. wpłacił w ratach w okresie od 13 do 22 czerwca 2013 r. Za pozostałe wymienione wyżej okresy F. Z. do daty wyrokowania nie wpłacił w żadnej części zaległego podatku od towarów i usług.

/Dowód: wydruki deklaracji podatkowych VAT-7 k. 2-10; kserokopie deklaracji podatkowych VAT-7 k. 53-61; pisemny wniosek o ukaranie za wykroczenie skarbowe k. 1; dane o ulgach podatkowych k. 80; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 11, 81, 107/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył F. Z. o to, że w okresie od 26.01.2013 r. do 26.05.2014 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za IV kwartał 2012 r., I, II, III, IV kwartał 2013 r. oraz miesiące styczeń, luty, marzec i kwiecień 2014 r. w łącznej wysokości 13.203,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 83/

Oskarżony F. Z. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o karalności k. 102/

Oskarżony F. Z. nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 67/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony F. Z. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji

objętej zarzutem postawionemu oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci wydruków deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 2-10) i kserokopii deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 53-61), z których wynika, w jakiej wysokości oskarżony F. Z. winien był wpłacić podatek od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie, jak również to, iż osobiście podpisywał deklaracje podatkowe VAT-7 złożone za te okresy, z czego wynika, że musiał mieć świadomość, w jakiej wysokości powinien uiścić podatek VAT za przedmiotowe okresy. Okoliczności te wynikają również z dowodu w postaci pisemnego wniosku o ukaranie za wykroczenie skarbowe (k. 1), na podstawie którego Sąd ustalił, że podatek od towarów i usług za wskazane w zarzucie okresy nie został przez oskarżonego uiszczony w ustawowych terminach na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G.. Ponadto z dowodu w postaci danych o ulgach podatkowych (k. 80) wynika, że oskarżony, pomimo nieuiszczenia w terminie podatku, nie występował również do wskazanego (...) o odroczenie terminu płatności podatku, rozłożenie go na raty albo o umorzenie powstałych zaległości podatkowych.

Natomiast z dowodów w postaci informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 11, 81, 107) wynika po pierwsze, że zaległy podatek od towarów i usług za IV kwartał 2012 r. i za I kwartał 2013 r. został przez oskarżonego F. Z. uregulowany już po upływie ustawowych terminów w całości, zaś po drugie, że za pozostałe okresy objęte zarzutem oskarżony zaległego podatku nie uregulował aż do daty wyrokowania w sprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony F. Z. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu F. Z. winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego, w związku z czym należy przyjąć, iż F. Z. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, i celowo oraz umyślnie nie wpłacił w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu podatku od towarów i usług za okresy określone w zarzucie i chciał tego, skoro nie uregulował przedmiotowych należności w terminie pomimo osobistego podpisania i złożenia deklaracji podatkowych, z których należności te wynikały.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, który należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks. Oskarżony jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne albo kwartalne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu albo kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od towarów i usług za okresy kwartalne i miesiące wymienione w zarzucie na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G.. Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Nie można przy tym uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i skoro oskarżony posiadał środki finansowe na przeprowadzenie transakcji, które były podstawą opodatkowania, to powinien był zabezpieczyć również stosowne środki na uregulowanie podatku od towarów i usług związanego z tymi transakcjami i wpłacić je w ustawowym terminie właściwemu organowi. Z materiału dowodowego nie wynika również, aby oskarżony

F. Z. podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacie podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że oskarżony nie wpłacił w terminie ustawowym podatku aż za dziewięć różnych okresów rozliczeniowych, łącznie trwających ponad półtora roku, zaś jedynie należności za dwa pierwsze z tych okresów zostały następnie przez niego uregulowane z kilkumiesięcznym opóźnieniem, zaś za pozostałe okresy należności te nie zostały zapłacone do daty wyrokowania w niniejszej sprawie. Okoliczności te przemawiają zdaniem Sądu za przyjęciem, iż opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Uznając oskarżonego F. Z. za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.200 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż niewpłacenie przez oskarżonego podatku od towarów i usług za okresy opisane w zarzucie miało charakter długotrwały i w przeważającej części należności te w dalszym ciągu nie zostały uregulowane. W sprawie przeważają jednak zdaniem Sądu okoliczności łagodzące. Są nimi dotychczasowy tryb życia oskarżonego, w tym w szczególności jego niekaralność, stosunkowo nieznaczna łączna wysokość niewpłaconego przez oskarżonego podatku od towarów i usług, a także okoliczność, iż oskarżony częściowo uregulował zaległe należności podatkowe za dwa pierwsze okresy rozliczeniowe wskazane w zarzucie.

Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, aczkolwiek wobec braku możliwości przesłuchania oskarżonego w toku postępowania dokonanie precyzyjnych ustaleń w tym przedmiocie było utrudnione i Sąd opierał się w tym zakresie przede wszystkim na treści informacji o dochodach oskarżonego (k. 62-64).

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata W. S. kwotę 738,00 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego F. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 928,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 120,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz przyznaniem obrońcy oskarżonego zwrotom kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.